

В. — Значить, по твоєму виходить, що коли ти підскочиш на дві стопи в гору то земля сама тебе голубчика притягає, щоби ніхто тобою не журился, та тебе не обслуговував?

П. — Виходить, що оно так і є.

В. — По твоєму виходить, що земля і тебе, і камінь, і кусок дерева і все притягає до себе?

П. — А вжеж так, а не інакше... І добре робить, що притягає, а то знаєш, еслиб она не притягала, то вітер мігби все, що є на землі, поперекидати за одну ніч, кудиб йому подобось.

В. — Значить, земля притягає сильно?

П. — Знаєш, я тепер пригадую собі, як то мені колись мій учитель говорив, що існує всесвітний закон притягання, або по ученому: закон гравітації. Після того то закона притягання земля притягає всі річи однаково, так сказатиб, по справедливости. Одному зеренцеві піску, скажім, стільки то притягання. Десятьом зеренцям разом—десять разів більше притягання. І так то, наприклад, яку небудь цеглу, котра складається з 100,000 зерен піску, земля притягає 100,000 разів більше чим одно зеренце піску.

В. — Тепер я починаю розуміти. Тому то